

i Sygdomstilfælde. Hele Folketinget, Ordføreren for alle Partier og ikke mindst daværende Folketingsmand Jensen-Sønderup stillede sig meget imødekommende overfor dette Forslag, saa at Forslaget kunde forlade Folketinget i Vinteren 1920, altsaa for 2 Aar siden, i yderligere forbedret Skikkelse. Enkemænd var taget med, Formuetrangsgrænserne var forhøjet fra 4 000 til 8 000 Kr. med et Tillæg af 1 000 Kr. for hvert Barn, vedkommende Enke havde, medens Regeringen kun havde foreslaaet 500 Kr. Ogsaa Indtægtsgrænserne blev forhøjet for Enkemænds Vedkommende med fra 400 til 600 Kr., saa at de herefter blev for henholdsvis Enkemænd og Enker i Hovedstaden 2 400 og 1 800 Kr., i Købstæderne 2 100 og 1 600 Kr. og i det øvrige Land 1 800 og 1 400 Kr. med et Tillæg af 200 Kr. for hvert Barn. Endelig blev ogsaa selve Børnebidragene forandret og blev varieret efter Barnets Alder og Opholdssted fra 200 Kr. ned til 80 Kr. for Enkemænds Børn og fra 300 Kr. ned til 120 Kr. for Enkers Børn.

Men hvad nyttede alle de skønne forenede Bestræbelser? Skønt man ved Landstingets Behandling i og for sig ikke kunde mærke nogen Lyst til at standse Sagen, bortset fra nogen Surhed hos det konservative Folkepartis Ordfører, standsede Venstre dog Forslaget, da det kom til Behandling i Udvalget, og det eneste, der skete, var, at der blev vedtaget en Forhøjelse af de Bidrag, der var fastsat i 1913 og ændret i 1918, saaledes at disse Bidrag nu blev 100 pCt. større, end de var i 1913. Vi fik saa den nuværende Regering, og med den almindelige Stemning, der særlig i Folketinget havde givet sig Udtryk til Fordel for Enkerne, maatte vi vente, at ogsaa denne Regering vilde taget Spørgsmaalet om en grundig Revision af Enkeloven op til Behandling. Der skete imidlertid ikke noget. Vi stillede da sidste Vinter kort efter Nytaar en Forespørgsel, svarende til den, vi stiller i Dag, til den daværende Indenrigsminister, Sigurd Berg. Ministeren svarede, at han havde indhentet en Del Oplysninger i Sagen, navnlig fra Kommunerne Landet over, og at Meningerne blandt disse var noget delte, ikke i og for sig saaledes, at man ikke fandt, at den nye Enkelov burde gennemføres, men særlig i den Retning, at man fra forskellige Sider fandt, at Kommunernes økonomiske Stilling var saa vanskelig, at man maatte have større Statsrefusion. Den daværende Indenrigsminister mente derfor ikke, at han i forrige Rigsdagssamling kunde naa at faa udarbejdet Forslag til en mere omfattende

Revisionslov, men han bebudede et saadant til denne Samling, og for at komme Enkerne til Hjælp saa længe, stillede han i forrige Samling en midlertidig Lov i Udsigt, der særlig skulde forhøje Trangsgrænserne og kun skulde gælde et Aar. Ingen af Delener imidlertid sket. Vi fik ikke nogen midlertidig Lov i Fjor og har heller ikke endnu i Samlingens femte Maaned set noget til det endelige Revisionsforslag. I Fjor kunde man endda sige, at denne Sag ikke hastede saa meget, fordi det var muligt at hjælpe Enkerne gennem den midlertidige Dyrtidslovgivning, men efter dennes Ophør er Forholdet i Virkeligheden et ganske andet.

Jeg skal ganske kort vise, hvorledes Stillingen er i Øjeblikket. Hvad først angaar de Enker, der allerede faar Hjælp efter Enkeloven, er Bidragene alt for smaa. Ifølge den midlertidige Lov Nr. 127 af 30. Marts 1920, som jeg lige berørte før, fik de kun 200 Kr. aarlig til Barnets 4de Aar, 160 Kr. til dets 12te Aar og 120 Kr. til dets 14de Aar. Det er for smaa Beløb, og da de er ens for hele Landet, mærkes deres Lidenskab ganske særlig i Hovedstaden og de store Byer, hvor det er dyrere at leve, og der er nu ikke Adgang til gennem Dyrtidslovgivningen at faa ekstraordinær Hjælp, idet man er faldet tilbage paa den gamle Regel, at Hjælpekasserne nu maa rette sig efter Enkelovens § 1, hvorefter de kun maa yde Hjælp i Anledning af Sygdom hos Enkerne eller Børnene. Bortset herfra vil Enkebørnsunderstøttelsen altsaa falde bort i samme Øjeblik, som Enken modtager Hjælp fra Hjælpekassen eller Fattigvæsenet. At denne Situation er ret umulig at klare for en Mængde Enker, siger sig selv. Enten kommer de ind under Fattigvæsenet igen, eller ogsaa glider de over paa Hjælpekassen som før 1913 i alle de Tilfælde, hvor Hjælpekassen ikke ulovligt fingerer Sygdom hos Enken eller Børnene. Men det var netop Meningen, og Meningen fra alle Sider, med Loven af 1913 at drage Enkerne bort fra den skønsmessige Hjælp efter Hjælpekasseloven.

Endnu værre stiller det sig for saa vidt for dem, der nu bliver Enker. I Virkeligheden kan der nemlig, hvis man vil følge Lovens Trangsgrænser, hvad Administrationen dog skal gøre, vanskeligt tænkes ret mange, som er saa fattige, at de skulde kunne falde ind under Enkeloven, som den er i Øjeblikket, idet Formuetrangsgrænsen stadig som i 1913 er 4 000 Kr., med 500 Kr.s Tillæg for hvert Barn, og Indkomstrangsgrænsen kun er 800, 700 og 600 Kr. henholdsvis for Hovedstaden, Købstæderne og